

[Hanne Reintoft.]

en familie med ét barn og en husstandsindkomst på 20.000 kr. i 1968 og en årlig leje på 6.000 kr. fik efter den gældende ordning 990 kr. i boligsikring. Samme familie tjener antagelig i 1970, regnet efter de gennemsnitlige indkomststigninger, 24.000 kr. Efter lovforslaget kan denne familie nu kun få 600 kr. Uden regulering kunne samme familie i år få ca. 550 kr. Forhøjelsen udgør ca. 9 pct., mindre end den halve inflationsstigning. Tager man stigningerne i nybyggeriets boligudgifter som udgangspunkt, bliver resultatet nøjagtigt lige så magert.

Det, der er brug for i den nuværende situation, er ikke en huslejestigning i boligmassen fra før 1965. Jeg er enig med boligministeren i, at lejeforskellen mellem dette byggeri og nybyggeriet er højst urimelig og utålelig. Til gengæld er vi dybt uenige med ministeren og med hele regeringen i vurderingen af årsagen til forskellen og i de metoder, man påstår skulle give en mindske af denne forskel, medens man må vide, at det faktisk bliver en øgning.

Det har været anført utallige gange, at forskellen skyldes for lav leje i den ældre boligmasse. Vismændene har anført, at forskellen skyldes, at huslejen i den ældre boligmasse er holdt kunstigt nede, og at der på den vis ydes lejerne subventioner på 1½ milliard kr. Det lyder jo mægtigt flot, men en usandhed bliver jo ikke rigtigere, fordi man gentager den tilstrækkelig mange gange, og den bliver heller ikke rigtigere, fordi den fremsættes af personer, der har fået titlen vismænd hæftet på sig.

Subventionerne er jo ikke ydet til lejerne i den bestående boligmasse. Med dette lovforslag er det sjette gang, der gennemføres generelle lejeforhøjelser i den bestående boligmasse. Resultatet har trods alle løfter hver gang været, at forskellen på lejen i nyt og ældre byggeri bliver større og større, og man begår — ikke for sjette, men for jeg ved ikke hvor mange hundredende gang — den fejltagelse herinde at tro, at befolkningen ikke selv kan tænke, og at den finder sig i alting. Den fandt sig ikke i det sidste boligforlig.

Hvad er da grunden til, at forskellen på lejen i nyt og ældre byggeri bliver større? Hvem er det, der får subventioner på boligmarkedet? Nogle steder må fordelene jo falde. Det er i første række grundspekulanter og

så dem, der nyder godt af den rekordhøje rente. I en etagelejlighed i hovedstadsområdet var den samlede anskaffelsessum i 1950 32.300 kr. Heraf androg grundudgifter 1.900 kr., arbejds løn 8.800 kr., materialeudgifter 20.200 kr., og kurstabet var såmænd kun 1.400 kr. Den store post var altså den reelle udgift til de nødvendige materialer, som i øvrigt også kunne gøres billigere, medens grundudgift og kurstab tilsammen kun belastede byggeriet med godt 10 pct. I 1969 kostede en tilsvarende lejlighed 172.000 kr. Heraf kostede grunden alene 20.800 kr., en stigning på næsten 1.100 pct. Stigningen i arbejds lønnen var mere moderat, den belastede i 1969 kun med 30.300 kr. og var altså steget med knap 350 pct. Materialerne kostede 48.400 kr.; en stigning på under 250 pct. Men kurstabets log alle rekorder; i lejligheden til 172.000 kr. udgør dette alene de 72.100 kr. Kurstabet er på disse 20 år steget med 5.200 pct. Det er sandelig dygtig politik.

Subventionerne er altså på ingen måde — og jeg tror ikke, det kan lykkes at bilde nogen det ind — givet til lejerne, men til spekulanterne. Hr. Knud Østergaard behøver såmænd ikke at komme med mere eller mindre smagfulde udtalelser om besættelse af Tyrkiet, for vi er besat af spekulanter, og det var måske bedre at overveje det i stedet for at luften mere eller mindre småracistiske ideer. Subventionerne er altså ikke på nogen måde givet til lejerne, og derfor er lovforslaget også ude af stand til at løse problemerne omkring forskellen mellem nyt og ældre byggeri.

Disse forslag afskaffer på ingen måde bolig-mangelen. Det kan være — der kan det godt være ministeren har ret — de løser efterspørgselsproblemet, for med de priser, lejlighederne efterhånden får, bliver folk simpelt hen tvunget til at klumpe sig sammen flere familier i én lejlighed, fordi en enkelt familie ikke kan bære lejeudgifterne. Det er glørværdig politik til gavn for folk.

Man kan ganske klart se, at det er grundudgifterne og kurstabet, der er skyld i forskellen, og så må det da være rimeligt at angribe netop disse poster. Vi må derfor konsekvent afvise de foreliggende lovforslag. Folketinget bør i stedet for skabe de nødvendige love for at bremse grundspekulationen og den helt vanvittige obligationsspekulation.

De foreliggende lovforslag bør forkastes. Det, der er brug for, er fuldt stop for grund-